

Judo.

London, januari.

Vad man vill säga om London — och det kan sägas en hel del — så är det i alla fall det ställe i världen där man kan få se nästan allt. Och har man en förmiddag gått och sett på en utställning av flamländsk 1400-talskonst, blir man därför icke förvånad om man på kvällen finner sig som åskådare av en uppvikning i japansk brottning och annan orientallik idrott. Med den hjälps för det exotiska och ovanliga vi svenskar nu en gång in, förvånar det en heller icke att vid en sådan funktion publiken till en fullt märkbar procent är svensk. Vad som skulle kunna berättiga till en lindrig grad av förvåning är däremot att en presiderande över det hela Sveriges välaktade generalkonsul i London. Dock endast om man inte redan förut råkat upptäcka vilken verksamhet man det är som representerar Sverige uppe i Bank Chambers vid High Holborn, ty han tycks vara en av dem för vilka intet mänskligt, som det är något med, är alldeles främmande. Att han är en ytterst snick och i sitt nit framgångsrik generalkonsul vet var och en. Det är inte fullt så allmänt känt att han privatim är stor kunnare och samlare av orientallik keramik, eller att han kan låta avdöja sig som connoisseur på modernt fransk fylleri, eller som ivrig musiklärare. Kanske icke håller att han tar ett livligt aktivt intresse i divers olika sportgrenar, icke förglömmandes boxningen, av vilken han varit framstående utövare och som hanu lockar honom till National Sporting Club eller Albert Hall för de större evenemangen.

Detta börjar för långt bort från den japanska brottningen, men saken är att generalkonsuln Sahlén haft en del att göra med

dessa introduktioner i England, där den nu är en kraftigt florerande brottning, liksom han kan förmedla att bligsnat erkännat att det var han som under åttioåriga åra vistades i Japan på sin tid där introducerade den västerländska idrotten, vilken också, som känt, något fast rot därhär.

Det är inte vederligt om här generalkonsuln fortfarande emellanåt avlägger sin officiella klädnad för att följa sig det japanska kejsartrouset och masken och gripa det tvåhändiga träsvärdet, varmed hendes utövare bearbeta varandra. I varje fall är det tydligen fullt på sin plats att en offentlig uppvikning av dessa underliga föredrag förvägls under hans beskydd och presidium.

För våra svenska västerländska begrepp är Judoets egentligen en samling smått knep, varmed polisen övervakar motståndiga fullhundar att slå med lagat, och som pojkar av en viss bevärdig ålder undskänkt tillkompa på efterbesöks offer. Men Judo, eller som det i sin betydelse form heter: Judo, är mycket mera — först och främst en verksamhet, men dessutom ett medel att uppfylla livetsändamål, snabbhet och uthållighet, mot vilket få andra idrotter torde komma upp. Att det ger sin utövare viss obehaglig förvaranad mot den ständiga är liksom mera på sidan.

I London uppehålls kasten av ett allskäp, benämnt Budokwai, det är uttytt "vårdskapet av svärdshandens väg" (Judo betyder ordagrant "militärens väg"). Det var vid dess årsuppvikning härredningen man hade anledning till dessa reflexioner och till att söka göra sig en föreställning om vad denna japanska idrott är.

För mera pittoresk sport får man i varje fall leta efter. Kämparna uppträda i blåa vita rockar av grovt linne, som måste hålla ett ta ordentligt i, ty de gripa varandra endast i kragen och ena armen, varpå de på bara fötter börja en stillsam dans på den halmsatta som utgör "ring". Efter eller senare beskrivs någon av dem en eller annan konstig låga i luften, resulterande antingen i ett rent fall med poäng för motståndaren, eller i de mest komplicerade fasthållningar, ur vilka det gäller att rädda sig inom viss tidsfrist. Det hela ser inte alltför märkvärdigt ut för en verklig expert kommer på arenan. Skörre delen av de tåvande vore polarna, boxare och andra europiska entusaster, som för lekfullheten förefalla svårhanterliga nog. Men en spenslig Japan tog till av dem i rad och lade sig i mattan inom fem minuter, utan att publiken just hann se vidare mycket av vad som häände dem, annat än att stora poliser pitteklätt med kraft dunade i golvet och efter någon sekund ytterligare ansträngning långsamt klappade en såve i mattan till tecken att nu gjorde det out, så nu var det så gott att sluta.

Principerna förklarades och demonstrerades av ett par Budokwais instruktörer på svenska måttligt vis. Den stora hemligheten är att jap. på västerländskt sätt gå energiskt och blott på en motståndare, utan i stället samstat och slå ge efter för honom, därmedsom bringande honom ur jämvikt, och först därpå underhålla det fall han skulle bragt sig i. Detta är bestämt gamla japanskt, och allert en vriden princip för många andra av livets kriser.

När man allunda under toppet av en serie tåvlingar och demonstrationer sett den mänskliga kroppen inbegripes i alla de vändningar och övervecklingar av vilka den är muktig, serverades till slut vad man

skulle vilja kalla en japansk dans: ett litet dansstykke och en uppvikning i kända, d. v. s. försök med bambusvärld, fattade med båda händer, bägge delarna ockompangerade med vissa svängar och stämpelningar, och alltså en del på polken (ett ett gammalt japanskt träsnitt att man undrade om man förde eller verkligen satt i Stadion Clubs presslokal, mitt i London och bara tusan mil från geländ och karaktär — sådant såg smärtsamt återvänt till verkligheten av ett angränsande cockney-sällsamt kallblodiga kommentarer: "Det är rätt, Jap. Oh på honom? Går på skutan".

Ty den stora cockney uppskattar visserligen alltid en "fight", det må så vara med träsvärd, men sentimentalt över tavlans blir han inte. Den överlämnar han åt damnad Sweden och andra nordliga fantasier.

H—ling.

Engelska, om vi få se.

Vid Borgarskolan har skolembuden höljat. Aumullnager utvidgas emellanåt allt fortfarande in. På ett på ordagen på emellanåldersålderna visa ett intressat för engelska språket alltför dominerat. De engelska språkskolorna känna i detta en glädje sig är totalt 442 elever, däru 354 på Norr och 88 på Söder. Motsvarande siffror för tyska språket är 135, 114 och 21, och för franska språket 238, 170 och 49. Här förklarar var det tyskan som intog främsta platsen. Vårterminen 1914 hade 2208 elever tyska, 345 engelska, 154 franska och 72 ryska. Nästkommande franska språket får man emellanåt tillägs 112 elever, som kallade sig av Alliance Française nybörjare och avslutningskärner. Sedan 1918 hade siffrorna alltså till engelskans fördel då var det 781 elever i tyska, 758 i engelska, 214 i franska (genom Alliance Française ytterligare 185 elever) och 100 i ryska. Sedan dess har engelskans rangordning ytterligare kraftigt underordnats: vårterminen 1925 hade sålunda blott 204 elever tyska, däremot 712 engelska, 813 franska (genom Alliance Française dessutom 306), 22 ryska och 47 spanska. Ryskan hade, som synes, en kort uppmärksamhetsperiod under slutet av kriget, varifrån den dock hastigt stört ned på grund av de genom sovjetriket ändrade konjunkturer. Tyska språket var vårterminen 1925 nere vid ett minimum med 171 elever, men har sedan dess visat tendenser till att kunna glädja sig åt allt större elevintresse.

— Nå, har Masselin gjort någon reklam för det italienska språket?

Räktor E. Nilsson vid Borgarskolan spehålls, av vilken Namn och nytt fått ockostända siffror, påpekar i detta sammanhang att italienskan är ett språk som tillhör det höga klasset. Om en grupp personer beslutar sig för en studieres till Italien, spelar detta rätt kraftigt in på kursfrekvensen. Vårterminen 1925 studerade 64 personer italienska i Borgarskolas privatkurs, i blåas var siffror 20 och är just nu 40, men kommer antagligen att avsevärt ökas när terminen slut.

Till siffrorna här ovan får man dessutom lägga antalet av dem som studera i språkskolorna i restaurangskolan finns det sålunda 185 elever som läsa engelska. Dessutom finns det kurser för ämnesämnen, liksom till exempel vid svensk- och svenska-handelskurser, polska och franska vid Läroverket till höst. Och vid folkhögskolläro, som nu räkner 131 elever, studeras det också både engelska och tyska. Och så finns det privatkurser i latin och hebreiska,

Judo – London

Article in Dagens Nyheter, 1927-01-24, Signed: H-ling¹

Whatever you want to say about London – and there is a lot to tell – it is a place in the world where you can see almost anything. And if you passed the morning looking at an exhibition of Flemish 15th century art, you are not surprised if you find yourself in the evening as a spectator of an exhibition of Japanese wrestling and other oriental sports. With the inclination for the exotic and the unusual that we Swedes have, it is not surprising that at such an occasion the percentage of the audience being Swedish is quite noticeable. What should justify mild degree of surprise is however to see presiding over the event the Swedish well-respected consul-general in London. Nevertheless, only if you have not already discovered what an urbane man that is representing Sweden up in Bank Chambers at High Holborn, because he seems to be one of them for which nothing human, that is of substance, is alien. That he is an extremely zealous and, in his assiduity, a successful consul-general who is known to everybody. It is not so quite so well known that he privately is a great authority and collector of oriental pottery, or that he can reveal himself as a connoisseur of contemporary French art, or as an eager music lover. Maybe not also that he takes an active interest in many different sports, not forgetting boxing, in which he has been distinguished performer tempts him to the National Sporting Club or Albert Hall for the bigger events.

This starts to go far beyond the Japanese wrestling, but the thing is that consul general Sahlin has had a lot to do with its introduction in England, where it now is a flourishing sport, as well as he can now be persuaded to modestly confess that it was, he that during several years stay introduced western sports in Japan, which is also known, which has now put firm roots over there.

It is not known if the consul-general still once in a while takes off his official robe to put on the breast armor and the helmet and grip the two-handed wooden sword, with which the practitioners of kendo attack each other. In any case it is fully in order to see a public exhibition of these strange skills performed under his protection and presidium.

To our mundane western concepts jiu-jitsu is just a collection of simple tricks, with which the police convince reluctant drunks to accompany them calmly, and which boys of a certain difficult age fiendishly applies to their unprepared victims. But jiu-jitsu, or judo as it is called in its more refined form, is much more – primarily a science, but furthermore a means to train quick thinking, speed and stamina, against which few other sports can compete. That it gives its practitioners certain unpleasant defense techniques is quite by the side.

In London the art is maintained by a society, called Budokwai, meaning “the society of the road of chivalry” (judo is literally “the road of mercy”). It was its yearly exhibition the other day that caused these reflections and the search for the notion of what Japanese sports is.

You must really look for a more picturesque sport. The fighters perform in loose, white robes of coarse linen, strong enough to be gripped forcefully, as they only grip each other by the collar and arm, then on bare feet they start a slow dance on the straw mat that represents the “ring”. Sooner or later one of them will perform some sort of an arc in the air, resulting in a fall with a point for the opponent, or in the case of more complicated pinning, from which you must break loose within a certain deadline. It does not look to fancy until a real expert enters the arena. A large of the participants were policemen, by scouts and other European enthusiasts whom to the layperson

¹ Translated by Hans Lundberg.

looked difficult enough to handle. But a slim Japanese handle ten of them in a row and put nine unto the floor within five minutes, without the audience really being able to see what happened to them, other than big policemen suddenly forcefully thudding on to the floor and after an additional second of effort anxiously clap a fist on to the mat as a sign that it hurt, thus time to stop.

The principles were explained and demonstrated by a couple of Budokwai instructors in a picturesque way. The big secret is that not in a western way energetically and blindly attack an opponent, but instead composure and gently give way for him, thereby bringing him out of balance, and first thereafter helping achieve the fall he himself has caused. This is very Japanese, and surely a valuable principle for many other crises in life.

When you have thus been shown during a series of competitions and demonstrations the human body being involved in all the windings and entanglements which it can perform, you are then served what you could call a Japanese dessert: a Japanese sword dance and a demonstration in kendo, that is fencing with bamboo swords, gripped with both hands, both accompanied by wild battle cries and stomping's, and everything on the dot like a Japanese wood block print that you wonder if you are dreaming or really was seated in Stadion Clubs prosaic hall, in the middle of London and many thousands of miles from geishas and hara-kiri – only somewhat painfully awakened to reality by a close by company of cockneys cold blooded comments: "Right on, Jap. Go at 'im? Hit 'im on the head."

Because a true cockney always appreciates a 'fight'², be that as it may with wooden swords, but sentimental over the painting he is not. That he hands over to 'damned Swedes'³ and other northern fantasts.

² In English in the original text.

³ In English in the original text.